

Izhaja

vsak petek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu „Mira“ v Celovcu, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 10. do 11. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

**Upravništvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Za in serate se plačuje po 20 vin. od garmond-vrste za vsakokrat.

Glasiló koroških Slovencev

Leto XXVII.

V Celovcu, 12. decembra 1908.

Štev. 50.

Naročnikom!

Leto se bliža svojemu koncu; zato nujno prosimo vse one gg. naročnike, ki so z naročnino še zaostali, da jo čim preje določijo.

Ob enem prosimo, da blagovolijo naročniki tudi naročnino za prihodnje leto prej ko mogoče poravnati, ker le tako nam je mogoče v upravištvu in pri razpošiljanju lista vzdržati red. Pri vseh listih je navada, da se naročnina plačuje naprej; naj se tudi naši cenjeni naročniki ravnajo po tem. Vsakdo naj pri naročbi tudi dostavi, za kateri čas da plača naročnino in ali je star ali nov naročnik, in ako je stari odmril in prevzel list novi, naj tudi to navede.

Svoje cenjene prijatelje prosimo, naj delajo na to, da se bode „Mir“ vedno bolj razširjal med našim ljudstvom. Vsak star naročnik bi nam moral pridobiti vsaj enega novega! Slabo časopisje se razširja vedno bolj, zato je naša sveta dolžnost, da razširjamo tudi dobre časnike. Torej na delo vsak, komur je mar sreča národa!

Priložili bodemo vsakemu iztisu poštno-hranilnične položnice za olajšanje pošiljatve denarja, a kdor je že plačal naročnino, naj ga priporoči drugemu in plača s tem naročnino.

Naročnina, ki stane za celo leto **4 krone**, naj se blagovoli pošiljati naprej, in sicer pod napisom: Upravništvo „Mira“ v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26.

Upravništvo „Mir-a“.

Podlistek.

Samotarjevo premišljevanje.

Tako marsikaj sem že čital po časnikih zadnje čase, saj ljudje pravijo, da je tisti „kšajd“, ki „čajtinge“ bere; če je pa vse to res, pa ne vem, včasih se mi zdi, da se tako lažejo, kar je menda priporočati le za tedaj, če kmet repo seje, ker je potem bolj debela. Toda to, kar sem čital, se mi je zdelo prav res, da na primer ne bodo jemali več Nemci v Celovcu in Velikovcu denarja od Slovencev, ampak dali še vsakemu lepo nagrado, da ne pridejo v mesto več, da bo lintvern dobil „trahtar“ na svojo zeleno bučo in mu bo Herkules vlijal in vbijal „to zvato nemščino“ v glavo, ker je menda hodil še nekdanj v staro slovensko šolo in se zdaj muči in muči, da bi kakšen „hajl“ ven spravil; siromak odpira svoj gobec na vse pretege, a ne gre, samega napenjanja mu teče voda že pri gobcu ven. Čital sem tudi, da bodo za Slovence sploh napravili „luftbalon“, da jih bodo vse spravili v luno, in kakor se mi zdi, se mesec na to grozno veseli, ker kadar to sliši, mu obraz kar leze narazen, da je debel, kakor bi jedel samo dobro zabeljene štruklje, ko pa vidi, da do tega le ne pride, pa Nemcem rogove kaže vsak mesec.

Čital sem tako marsikaj, vse vrste stvari so prišle na vrsto, kakor hiše v Trstu, a le o eni osebi ne čitam nič več. To je nekdanji — Barigeljc.

„Narodna zveza“.

Skoro da ne osamljeni smo bili, ko smo se do zadnjega zavzemali za združitev jugoslovanskega in slovenskega kluba v državnem zboru. Drugi so bili za tako združitev le v teoriji, ker niso tako čutili potrebe nego koroški Slovenci, in zdi se, da je vlada to stališče naših strank izkoriščala. Drugim Slovincem je metala še drobtine, da bi jih utolažila, nam pa je dajala obljube, računajoč na prirojeno slovensko potrpežljivost in na naš račun zadovoljevala nemške stranke na jugu.

Burni dogodki so morali priti nad slovensko domovino, kri je morala lizati domača tla, da so tudi druge slovenske stranke začutile potrebo skupnega nastopanja slovenskih strank.

„Narodna zveza“, ki šteje 37 jugoslovanskih poslancev, je ubrala nove strune. 4. t. m. je sklenila „Narodna zveza“ z vsemi proti nemu glasu, da stopi proti vladi in njenim nameram v strogo opozicijo. Slovenska javnost je to vest z veseljem pozdravila, najbolj pa je smemo biti veseli Slovinci, ki prebivamo to stran Karavank.

Kakor poslanci smo tudi mi do grla siti dosedanjega sistema vlade, ki je pitala druge Slovence z „drobtinami“, nas pa z večnimi obljubami, ki jih nikdar ni izpolnila. Ali smo ravnopravni državljani ali pa naj išče vlada pomoči pri nemških strankah. Narod nižje vrste, narod prosjakov ne maramo biti!

Naši poslanci so v političnih trenutkih vladi vedno pomagali iz zadrege, tako, da vlada ne bo mogla reči, da nočemo podpirati koalicijske vlade. Še v zadnjem zasedanju bi bila lahko samo dva naša poslanca, dr. Benkovič in Grafenauer, vrgla Beckovo ministrstvo, ko bi bila glasovala proti vladni predlogi. Vlada pa se je rotila in nam vse mogoče obljubovala, a ustregla ni nam, ampak le Doberniku in nemškemu ministru krajjanu, ki je postal v zadnjem času že bolj minister za Slovence, nego za Nemce.

Nobena, niti najmanjša služba se proti njevovi volji po slovenskih krajih ni smela oddati. Tako vlado naj podpirajo Nemci, mi nimamo nobenega vzroka. In tako se je že osmelila vlada,

Kam je pač zginil? Kakor kafa ga je vzelo, ne ve se, kam je šel, ali se je s svojim glavopobilom kje ponesrečil, ali je šel zvezde pucat, ali pa na luno Florijanu brke vihat. Le toliko sem slišal, da je menda použil v zadnjem času mnogo paragrafov; mogoče je, da mu je kateri obležal v želodcu, da revček zdaj boleha v kakem kotu. Vsaj meni je pravil enkrat, da mu je tudi obležalo nekaj v želodcu in stoprav tirolsko vino ga je ozdravilo, in Barigeljc je to tako tolmačil, da je moral biti to gotovo kakšen liberalen paragraf, ker se je „črnega“, namreč vina zbal in zato se umaknil s svojim suhim životom.

Tuda upajmo, da še živi, saj kolikokrat sva skupaj sedela, včasih tudi pri kozarcu sladkega, in če je tudi bil kisel, da bi se moralo o polnoči zvoniti, da bi se človek prebudil in na drugo stran obrnil, da bi želodca ne pregrizlo. Vendar je kisló vino še prav dobro. Enkrat mi je pravil eden, ki je volil nasprotnika, da je tako vino pil, da je kar pri prvem pol litru padel mehak kakor hruška za plot, in ko je še tretji dan tipal svojo glavo, ali je še ni razneslo, rekel je nazadnje, to je bilo dobro vino, še tretji dan sem ga čutil.

Včasih sva pa tudi še katero zažvižgala ali pa zapela, da je vse cinglalo. Posebno pa je Barigeljc rad popeval ono o komarju:

Videli smo komarja,
Sem žinjal, to je naš kapun,
K' je imel tako dolge noge
In tako tenak kljun.

Barigeljc je imel lep glas, saj vedno je pravil, da so to njegova mati napravili. Ko so ga

da se sedanji ministrski predsednik baron Bienert z jugoslovanskimi poslanci v svrhu sestave koalicijske vlade sploh ni menil pogajati, in to v sedanjem resnem času, ko stojimo takorekoč pred veliko nevarnostjo, pred vojsko, in bi morala prava avstrijska vlada napeti vse moči, da nas Jugoslovane zadovolji.

Še letos o Veliki noči smo opozarjali slovensko politiko, da naj zavzame v jezikovnem vprašanju odločno stališče: Ali naj naredi vlada jezikovno vprašanje za celo državo ali se pa naj sploh ne pokaže z njim! Verjamemo, da bi Nemci bili zadovoljni z jezikovnim zakonom za češke dežele, ker jim tam slaba prede in bi imeli potem pri nas proste roke. Razumemo nemške pobožne želje po jezikovnem zakonu za Češko. Vsa njihova sila bi se potem vrgla na Slovence, v prvi vrsti na Koroškem, in po nas bi bilo.

Pa slovenska politika za naš glasen memento ni imela posluha ali vsaj ni dala čuti, da nas je razumela. Sedaj pa so nastopili jugoslovanski poslanci pot brezobzirne opozicije, in to je, kar nas navdaja z veseljem, z upanjem. Brez Jugoslovane vlada ne bo mogla vladati, dokler so si Čehi in Nemci v laseh. To je pokazala preteklost. Skoraj v vseh večjih akcijah, ki pomenijo zaupnico vladi, so bili merodajni ravno Jugoslovani, in mnogo drugače tudi ne bo v bodoče.

Z drobtinami se naši poslanci naj ne zadovoljijo. Življenski interesi slovenskega naroda potrebujejo več nego drobtine. Če pa nam vlada ne dá enakopravnosti, če je država za nas bič, ne pa varstvo, potem pa nismo dolžni, pomagati ji voziti vladni vozček, tudi tedaj ne, če bi nas skrajno potrebovala. Živeti hočemo in nič drugega! Slabšega življenja, nego ga živimo sedaj, pa ne bomo imeli nikdar!

Slovenskemu narodu!

Nečuvenci, od akademiških oblasti žalibog podpirani nastop nemško-nacionalnega dijaštva na dunajskem vseučilišču je prisilil zatvoritev „akademiške mize“ (Mensa academica), kjer je velik del našega dijaštva dobival svoj vsakdanji

pri vpeljevanju nesli prvokrat v cerkev, in kakor je to navada, tudi okoli oltarja, so brsnili z nogo v zvonček, ki je pri oltarju za ministronta, da je daleč zletel proč in močno zacinglalo. In bolj ko zvonček zazvoni, tem lepše zna potem fant peti. Tako mi je vsaj pravil Barigeljc, ali se to vedno obnese, ne vem.

Tedaj, udarili smo jo večkrat skupaj, Barigeljc, Tine in jaz. Barigeljc pel je „naprej“, jaz sem „udaril črez“, Tine pa je „sekundiral“, in bili so glasovi tako milo ubrani, da so se komarjem noge lomile od krča, da so kože kihale in si muhe mašile ušesa.

Pa tudi hudomušen je bil Barigeljc. Tako me vpraša enkrat, češ, ti samotar, ali veš, kaka je bila tista ljubica, ki jo opeva Prešeren v svoji lepi pesmi: Luna sije? Ne vem, odgovoril sem mu. No, šepava je bila. Kako to mogoče, vprašam jaz začuden? In Barigeljc se nasmehne, ter pravi: Saj poje Prešeren: Ti si kriva, ljubezniva, deklica neusmiljena.

Sedaj pa je zginil Barigeljc, ni ga več. Prav dolgčas mi je po njem in solze bi pretakal tako debele kakor repa, če bi me sram ne bilo. Toda na svetu mora človek marsikaj pretrpeti. Neki tovariš mi je večkrat rekel: Koliko mora človek na svetu bridkega užiti, in je pri tem vedno nagnil celo kupico „žegnane“ vode v svoje vedno suho grlo.

Tako sem sklenil biti samotar. Ženkica me nobena ni marala, ena je rekla, da sem puklast, druga ni prenašala smrdljivega tobaka, tretji bi še ugajal, pa je bila tako lepa, da sem šel s svojim rešpetlinom na Obir, da si jo od daleč

kruh, ter spravi veliko število naših dijakov na Dunaju v položaj velike bede. Mnogim manjka vsakdanjega kruha!

Obračamo se torej na vsa čuteča, nam sorodna srca v domovini in drugod s klicem: Pomagajte!

Naj prispeva vsakateri po svojih močeh, da se odpomore trenutni bedi našega dunajskega dijaštva.

Podpisana „Narodna zveza“ je v svrhu te pomožne akcije izbrala poseben odbor, v katerem so poslanci Ivanišević, Korošec, Ploj in Žitnik.

Vse darove sprejema odborov blagajnik dr. Ignacij Žitnik, poslanec, Dunaj, Parlament.

Rojaki in rojakinje! Pomagajte hitro, ker beda je nujna. Osramotili bi svoj narod, ko bi puščali stradati našo mladino, kateri so brezsrčni tujci zaprli vrata. Najlepšo narodno solidarnost pokažemo, ako vzajemno podpiramo svojo po krivici preganjano akad. mladino, v kateri je vtešena bodočnost naroda!

Dunaj, 4. grudna 1908.

„Narodna zveza“ v poslanski zbornici državnega zbora.

Dr. Vinko Ivčević,
načelnik.

Dr. Ivan Šusteršič,
načelnik.

Interpelacija poslanca Grafenauerja in tovarišev na vodjo naučnega ministrstva glede šolskih razmer na Koroškem.

Meseca novembra l. 1907 otvorila se je na Strojni v velikovškem okraju nova šola, ne da bi se poprej določil jezikovni značaj šole. Bila je torej ta šola brez učnega jezika. Krajni šolski svet v Strojni je zato takoj po dohodu učitelja v svoji seji dne 14. nov. 1907 soglasno sklenil, da se zahteva od c. kr. deželnega šolskega sveta v Celovcu, da se vpelje na novi šoli slovenski učni jezik na vseh stopinjah, nemščina pa naj se poučuje kot učni predmet, začenši s tretjim šolskim letom po 2 do 4 ure na teden. (Motiviral je to zahtevo s tem, da so a) vsolani v to šolo samo slovenski otroci in zahteva torej zdrava pedagogika, da se ti poučujejo v edino jim razumljivem slovenskem materinem jeziku; b) je to želja vseh starištev, katerih otroci šolo pohajajo in so ti to svojo željo že tudi izrazili o priliki, ko se je vršila ogledna komisija radi določitve šolskega poslopja in se jim je tedaj zatrdilo, da se bo njihovi želji ustreglo.)

To opravičeno zahtevo krajnega šolskega sveta pa je c. kr. deželni šolski svet zavrnil in s svojim odlokom z dne 14. febr. 1908 št. 667 ukazal, da se vpelje v šoli na Strojni slovensko-nemški učni jezik.

Da šolske oblasti tako šolsko uravnajo ne le trpijo, ampak celo odobravajo, je naravnost škandal za nje, če hočejo veljati kot pravične vrhovne oblasti zdrave vzgoje in izobrazbe slovenske mladine. Kakšen je ta slovensko-nemški „učni

ogledam, da bi se me od njenega krivega nosa ali šepavih nog kaj ne prijelo.

Tako sedim sam doma in kuham svojo kavo, včasih tudi brez sladkorja. Kolikokrat se pač spomnim pri tem na svojo mamico, ki so mi vedno rekli, če sem prišel malo zmuckan domov od kake gostije:

„Jejmene, te pa gotovo šravfa po želodcu, bom pa malo črnega kofeta skuhala, pa gomile zraven in še rabarbare, da se ne boš držal tako žalostno, kakor otrok, ki mu pojé kura kruh.“

In mamica so jo vedno prav pogodili.

Tako je bilo z zajutrkom, kako se mi je pa s kosilom in večerjo zgodilo, to pa rajši ne povem, in mislim, če se mi je vedno, kolikokrat sem kuhal žganke, napravil „grof“, ki je tako oblastno razgrajal po loncu, da so si vsi lonci hoteli dati zavarovati svoja rebra, sem dovolj povedal.

Toda kam sem zašel; preveč sem zablodil, ljudje bodo rekli: gre mu jezik kakor reglja na veliki petek.

Tedaj dolgčas mi je postalo. Kam naj grem? Idi na prosto, na goro, tam boš mogoče našel svojega zgubljenega Barigeljca, ali ga vsaj videl od daleč, tako mi je nekako reklo, in mislil sem, da bi to ne bilo napačno. Toda to je lahko rečeno, Barigeljce se vozi z glavopobilom, a jaz s „štifletencugom“. In stari Rimljani so imeli prav, če so rekli: „Si duo faciunt idem, non est idem“, kar bi se približno po Slovenskem reklo, če se dva za eno klobaso pulita, tako ne dobi vsak ravno polovico.

Tako sem sklenil podati se na planine, mogoče na Obir, in od tod pogledati s svojim

jezik“ v šolah na slovenskem Koroškem, je itak znano.

V tem svojem odloku se c. kr. deželni šolski svet ne sklicuje na nobeno postavbo, ampak navaja kot edini razlog, „da vse šole v okolici rabijo slovensko-nemški učni jezik.“ K temu razlogu pa je treba pripomniti, da se to ne godi morda vsled tega, ker so merodajni činitelji zahtevali ta jezikovni stroj navedenih šol, ampak ker c. kr. deželni šolski svet v Celovcu ne prepusti, da bi se otroci na teh šolah poučevali na podlagi materinega jezika. Tako je odbil prošnjo šolske občine Tolsti vrh za slovensko šolo, prošnje šolske občine Št. Danijel, da bi se na ondodni šoli vpeljal slovenski učni jezik, pa do danes še ni rešil. Takih slučajev je na Koroškem še več.

Proti temu odloku c. kr. deželnega šolskega sveta glede šole na Strojni se je v postavnem roku od strani krajnega šolskega sveta v Strojni, občinskega odbora v Št. Danijelu in vseh davkoplačevalcev šolske občine Strojna vložil priziv na c. kr. naučno ministrstvo, v katerem se je prosilo, naj blagovoli razveljaviti odlok c. kr. deželnega šolskega sveta v Celovcu, ker razlog, s katerim c. kr. deželni šolski svet predpisuje šoli na Strojni slovensko-nemški učni jezik, ni utemeljen z nobeno postavbo in stoji naravnost v protislovju s § 6. drž. šol. zakona z dne 14. maja 1869, ki pravi, da odločuje o učnem jeziku kake šole v po zakonu začrtanih mejah deželna šolska oblast, po zaslišanju onih, ki vzdržujejo šolo. Vzdrževatelj šole na Strojni je pa šolska občina Strojna. Ta pa se je po svojih pravnih zastopnikih, krajnem šolskem svetu v Strojni, občinskem odboru v Št. Danijelu in v Libeličah, kakor tudi po svojih davkoplačevalcih izrekla za slovenski učni jezik. Dalje stoji ta odlok tudi še v protislovju s § 1. in § 2. učnega reda z dne 29. sept. 1905, ter onemogočuje izvrševanje § 71. prej imenovanega šolskega in učnega reda, kjer se zahteva, da ima učitelj vzgojiti v otrocih tudi ljubezen do prirojene narodnosti; tudi je ta odlok v protislovju s členom XIX. državnega temeljnega zakona, ki pripozna vsakemu narodu pravico, izobraževati se v svojem jeziku.

Dalje pomeni ta odlok udarec v obraz vsem zdravim pedagogičnim načelom, med katerimi je elementarno načelo, da sta vzgoja in pouk samo mogoča na podlagi materinega jezika otrok.

V jubilejnem letu živimo! Slovenci na Koroškem upamo torej, da ne veljajo obstoječe postavbe samo za izvrševanje naših državljskih dolžnosti, ampak da dosežemo v tem svečanem času vsaj mrvice naših narodnih pravic, katere so tudi nam po postavi svečano priznane.

Zato vprašamo podpisani:

1. Ali je voditelju učne uprave jezikovna uravnava ljudskih šol na slovenskem Koroškem znana?

2. Ali hoče ukreniti vse potrebno, da se nesmiselni šolski sistem na vseh ljudskih šolah na slovenskem Koroškem že enkrat odpravi in se jezikovna uravnava teh šol na podlagi obstoječe šolske postavbe uredi in zdrava vzgoja mladine omogoči?

„rešpetlinom“ okrog po deželi Koroški, kjer je menda Barigeljce nekaj lajnjal in lafdrjal, če ga pa tukaj ni, tudi v sosedne dežele, mogoče celo na Štajersko, ker se ne ve, če ni pri letošnji dobri letini zlezal v kak vinski sod, kakor nekdanji grški filozof Diogen.

Če ga najdem, bom ga že zbudil iz spanja, da mi pove, kako se mu še godi. Tačas pa še malo počakajte. Sedaj pa moram iti žganke mirit, ki se pretepavajo med seboj, kakor bi bil „rebolucion“, trdeč, da je premalo prostora za nje.

Društveno gibanje.

Vovbre. Kršč. soc. ljudsko društvo za Vovbre, Št. Štefan in okolico priredi v nedeljo dne 13. t. m., to je na dan sv. Lucije, mesečno zborovanje pri Primožu na Vovbrških Rutah ob pol treh popoldne po običajnem sporedu. K najobilnejši udeležbi vabi ude, posebno gorjance

odbor.

Št. Lips. Katol. slov. izobraževalno društvo priredi dne 20. t. m., to je na kvatarno nedeljo, po popoldanski službi božji v društveni sobi svoj l. redni občni zbor. Na sporedu je poučljiv govor, poročilo in volitev odbora. Vsi člani in prijatelji društva so vabljeni k obilni udeležbi.

odbor.

Želinje pri Velikovecu. Na kvatarno nedeljo popoldne po blagoslovu vrši se na Želinjah ustanovni zbor katoliškega slovenskega izobraževalnega društva za Važenberg in okolico. Slovenci in Slovenke, pridite v obilnem številu na shod in pristopite k društvu!

Sklicatelj.

3. Ali hoče poskrbeti, da se postavne pravice ljudske šole vzdržajočih faktorjev od strani dež. šolskih oblasti upoštevajo in njihove vloge vsaj v primernem času nepristransko rešujejo, in

4. Ali hoče zaukazati, da se priziv šolske občine Strojna na Koroškem tudi od strani vis. c. kr. naučnega ministrstva, upoštevajoč pravice vsolanih strank, vsaj v jubilejnem letu še reši? Sledé podpisani.

V a b i l o

k trinajsti slavnostni božičnici

povodom cesarjeve 60 letnice

ki se priredi

v „Narodni šoli“

družbe sv. Cirila in Metoda

v Št. Rupertu pri Velikovecu

na kvatarno sredo, dne 16. grudna 1908,

ob 2. uri popoldne.

Spored:

1. Petje: »Božična.«
2. Slavnostni govor. (Kraut Milka.)
3. Deklamacija: »Sv. Očetu Piju X.« (Kovač Franc.)
4. Petje: »Papeževa.«
5. Deklamacije:
 - a) »Pozdrav.« (Škof Pavla.)
 - b) »Novoletna.« (Taupe Malka.)
 - c) »Mladi šolarček.« (Ovšan Tonče.)
 - d) Razgovor: »Različna pota«, govore deklice II. razreda.
6. Spevoigra: »Slava domovini«, Kosi-jeva, pojo otroci.
7. Igra: »Marijin otrok.« Spisal W. Pailler. (Predstavlja 12 deklic.)
8. Petje: »Zvezna«. Laharnar-jeva.

K obilni udeležbi vabi častite rodoljube in prijatelje slovenske šolske mladine

vodstvo »Narodne šole«.

Koroške novice.

Koroško šolsko društvo. Odbor se je konstituiral; predsednik: Matej Ražun; predsednikov namestnik: Josip Apih; tajnik: dr. Janko Arnejc; blagajnik: vladni svetnik Ivan Scheinigg; odborniki: dr. Janko Brejc, Fr. Treiber, Franc Grafenauer.

Predrznost državne uradnice v Celovcu. Slišali smo, da je uradnica na kolodvoru v Celovcu ploskala za gospodom, ki je zahteval slovensko vozni listek, in ko ga ni dobil, odšel. Tudi piscu teh vrst se je prvokrat zgodilo, da v Celovcu na slovensko zahtevo listka nisem dobil. Rekla je: „Govorite nemško, saj znate!“ Nakar sem odgovoril, da mi pač ni treba govoriti nemško, ker se smem povsod posluževati slovenščine. Na to mi reče: „Tudi meni ni treba govoriti slovensko, mi niti na misel ne pride (fällt mir gar nicht ein).“ In šele na nemško zahtevo sem dobil listek. — Ali res tej drzni, izzivajoči uradnici ni mogoče dokazati, da imamo v Avstriji vsi narodi enake pravice? Dokler je bila uprava v rokah južne železnice, smo se brez težkoč vozili; ali bomo zdaj morali Slovenci napraviti posebne električne železnice? Tako je menda mislil pred nedavnim uradnik v Sinčivasi, ki je rekel: „Če nemško ne znate, se ne morete peljati.“ — Ko to pišem, grmijo možnarji v proslavo jubileja cesarja Franca Jožefa I., ki je dal ravnopravnost vsem narodom! Živio!

Slovenec plačaj, pa tiho bodi! Dopisnik iz Podjune nam piše: Davek (deželna naklada) na vino je zelo velik in občutljiv. Človek bi mislil: Če moram že toliko plačevati, bom vsaj svoje pravice lahko izvrševal. Pa še tega ne. Slovenci na Koroškem smo menda samo zato, da plačujemo, pravic nam pa ne dajo nobenih. O tem se je dobro prepričal pisec teh vrst. — Zahteval sem večkrat, naj mi v svrhu plačevanja pošiljajo slovenski plačilni nalog in dvojezične položnice (šeke), pa se mi je odgovorilo, da slovenskih tiskovin žal nimajo v zalogi. Seveda je to prazen izgovor, zakaj tudi nemške tiskovine v zalogi ne zrastejo same od sebe, ampak se jih mora naročiti, in tako bi lahko slovenske tudi. Izjavil sem bil, da ne bom plačal davka, če mi ne ustrežejo. Ker sem pa bil obdržal nemški plačilni nalog, me je c. kr. okrajno glavarstvo pozvalo po občini, naj plačam, sicer me zarubijo. Zoper ta odlok sem napravil rekurz najprej na okrajno glavarstvo, ki ga je zavrnilo, in potem na c. kr. deželno vlado, kar pa tudi ni nič pomagalo, ker sem bil namreč nemški plačilni nalog obdržal in je ta postal s tem pravomočen. — Deželna vlada je odgovorila, da okrajno glavarstvo mora izterjati zaostale davke, v jezikovnem oziru pa ni okrajno glavarstvo kompetentna oblast. Seveda

sem si mislil: Kadar je treba Slovencem v čem pomagati, jim kako pravico priznati, takrat nobena oblast noče biti kompetentna, kadar se pa dá Slovence malo pritisniti, jim pravice jemati, takrat se pa vse oblasti čutijo kompetentne. — Zopet sem imel drug slučaj. Naznanil sem vino in izjavil, da nemškega plačilnega ukaza ne sprejemem in ne plačam, če mi ne pošljejo slovenskega. Pa inšpektorat za deželno naklado mi je brez kake pripombe poslal nemški plačilni ukaz. Jaz ga vrnem in zopet isto izjavim, in zdaj dobim tale odgovor: „Kakor se je že večkrat pisalo (meni sicer samo enkrat, op.), podpisani inšpektorat z zaželjenimi slovenskimi tiskovinami ne more ustreči. V tej točki se inšpektorat ravna po navodilih deželnega odbora, ki se glasijo tako, da se naj slovenski dopisi sprejemajo, uradno rešujejo pa naj se le nemško. Zatorej se vrne — —“ No, zdaj sem vsaj vedel, katera oblast je kompetentna, Slovenca prisiliti, da še plačati ne sme s slovenskimi tiskovinami. Vprašam, ali se ne da v tem oziru nič storiti? Kaj ko bi se vsi naravnost ustavili plačevanju, dokler nam te majhne drobtinice pravice ne dajo? Ali pa, ko bi vsi Slovenci, ki rabijo vino, pisali peticije na g. poslanca Grafenauerja, in bi jih ta prihodnemu deželnemu zboru predložil. Kakih 300—400 peticij, to bi kaj zaleglo. Ali kako? Bi bilo prav kaj nasvetovati in potem tudi izvršiti. (Najpametnejše je, nobene nemške tiskovine dosledno ne sprejemati in za vsako drobtino narodne pravice pritožiti se, ne na deželno vlado, kar nič ne pomaga, ampak naravnost na ministrstvo. To počasi že izda, le da se tega naši ljudje dosedaj niso dovolj posluževali. Ministrstvu bo kmalu dovolj takih pritožb in bo že potrebno ukrenilo. Ne iščimo pa tam pravic, kjer že naprej vemo, da jih ne dobimo. Tam le protestirajmo! In če ministrstvo ulog ne bi hotelo reševati, potem pa je naloga poslanca, da pritisne nanj. Rodoljube opozarjamo, da take in enake malenkosti, kakor zahteva po slovenskih tiskovinah, niso malenkosti; dokler jih povsod ne izvojujemo, se bo vedno poudarjalo, da Slovencev na Koroškem ni, četudi bomo v vsaki številki „Mira“ proti temu protestirali. Jeklene doslednosti je torej treba in ne se ustrašiti sitnosti! To je naše mnenje. Op. ured.)

Gg. orglavcem! O zadnjem letošnjem sestanku slovenskih koroških organistov „Mir“ ničesar ni poročal, ker se gospodje organisti na sestanku niso mogli zediniti, ali naj ustanovijo društvo za vse koroške organiste ali samo za slovenske, ki se pridružijo slovenski centralni organizaciji organistov v Ljubljani. Pač pa so navzoči organisti sestavili tedaj prošnjo na kn. šk. ordinarijat v štirih točkah, ki je bila dobro utemeljena in jo je ordinarijat milostno sprejel kot popolnoma opravičeno in obljubil, da se bo nanjo oziral. Vse točke v prošnji veljajo za vse organiste na Koroškem, tudi za nemške, torej ti niso izključeni. Treba pa bo v posameznih slučajih pošiljati prošnje na kn. šk. ordinarijat. Treba je zato tudi društva, ki gre posameznikom na roko. Društvo je pa potrebno tudi iz drugih vzrokov, kakor so se navajali na zadnjem sestanku. Mnenje našega uredništva je sledeče: Slovenski organisti naj se organizirajo ločeno od nemških tovarišev in se priklopijo mogočni organizaciji vseh slovenskih organistov v Ljubljani. Če se hočejo organizirati nemški organisti, je prav. Naj se združijo z nemškimi tovariši po drugih deželah. Delujejo lahko sporedno in v sporazumu s slovenskimi. Skupna organizacija ž njimi pa je nemogoča. Razlogi so jasni. Če bi se organizirali slovenski in nemški organisti, se bo godilo, kakor pri vseh takih korporacijah. Govorilo bi se samo nemški, in vsled tega bi marsikateri slovenski organist sploh ne prišel k besedi; tudi bi se smatrali slovenski tovariši kot manj vredni. Društvo bi moralo imeti tudi svoje glasilo, ki bi moralo biti nemško. Koroški organisti sami pa sploh niso zmožni izdajati svojega lista, „Cerkveni glasbenik“ je pa izvrstno urejevan. Poleg tega bi morali imeti slovenski orglavci vendar tudi nekaj narodnega ponosa in ljubezni do svojega jezika! Naše uredništvo je vedno pripravljeno iti gg. orglavcem na roko, če bodo hoteli ustvariti kaj pametnega, za nje in narod koristnega, za brezplodne sanjarije pa mu primanjkuje časa. Slovenski orglavci na Koroškem, ne bodite vendar tako zaspani! Če vam hoče ordinarijat dobro, slovenska duhovščina tudi, sami pa nočete, potem samim sebi pripišite svoje slabo stanje! Res neprijetno dirne človeka prepričanje, da morajo biti vedno in povsod ravno koroški Slovenci najbolj zaspani, najzadnji!

Št. Tomaž. (Odlikovanje.) Dne 8. t. m., na Marijin praznik, popoldan pred blagoslovom, so č. g. župnik po primernem nagovoru slovesno izročili šmarješkemu cerkveniku Šimenu Six za-

služno kolajno za 40letno zvesto službovanje. Že čez 60 let je cerkvenik v Šmarjeti pri Trdnjavi in opravlja še sedaj to službo v popolno zadovoljnost župnika in župljanov. Tudi se mu je izročilo prelopo pohvalno pismo od našega milostlj. knezoškofa. Cerikvenik-starček je bil zelo ginjen. K sklepu so zapeli pevci cesarsko pesem. Udeležba ljudi je bila velika. Šmarješkemu cerkveniku želimo, da bi še dolgo nosil to cesarsko odlikovanje.

Velikovec. (Bohrer vrta.) Sliši se, da je na naši meščanski ponemčevalnici silno razburjenje zaradi zadnjega „Miklavževega večera“, ker so bili navzoči tudi nekateri meščanski šolarji in šolarice in seveda tudi obdarovani. Kar naravnost povemo, da smo priredili „Miklavžev večer“ le za slovenske otroke (ki so tudi na meščanski šoli); če so pa prišli tudi nemški otroci, jih pa „Miklavž“ tudi ni prezrl; če bi se jih ne bilo obdarovalo, pa bi zopet ne bilo prav. Nemškutarju pač ni mogoče ustreči. Bajse se vršijo na meščanski šoli stroge preiskave. Je že prav! Slovenski stariši, sedaj vidite, kake prijatelje imate v nemškonacionalnih učiteljih; še darov ne privoščijo vašim otrokom! Ali nismo vedno poudarjali, da nemški nacionalci niso naši prijatelji? In vendar je še veliko zaslepljenec, ki nočejo verjeti pametnim in svarilnim besedam! Na tukajšnji meščanski šoli zares ne bo poprej miru, dokler se ne bodo izgovorile odločne besede na Dunaju. Snovi imamo dovolj. Da bi nam vladali nemškonacionalni meščanski učitelji, to vendar ne gre!

Velikovec. (Miklavžev večer.) Od dijaškega sestanka sem v našem „Narodnem domu“ ni bilo tako prijetno, kakor zadnje nedeljo. Vsi prostori so bili polni, zlasti se je nabrala cela množica otrok, pričakujoča, da jih Miklavž obdaruje. Govornik J. Dobrovč je govoril za ta večer primeren govor za otroke in mladino. Nato se je vršila igra „Vaški skopuh“, kojo so naši fantje zoper vse pričakovanje naravnost dovršeno uprizorili. Vsi igralci zaslužijo pohvalo. Slovenski fantje, le tako naprej! Po igri je nastopil Miklavž s svojim spremstvom in obdaroval mnogoštevilne otroke. Pri prosti zabavi pa so nas razveseljevali društveni tamburaši. Bil je zopet vesel večer za velikovške in okoličanske Slovence in Slovenke, ko smo se po domače kratkočasili v senci „Lipe“.

Velikovec. („Štajercu“ odgovor.) Zadnji „Štajerc“ objavlja v svojem dopisu „Iz Železne Kaple“, da bi imel priti podpisani za župnika v Železno Kaplo. Dragemu „Štajercu“ povem prav tiho na uho, da iz raznih vzrokov še ostanem v Velikovcu, posebno pa, da bom kontroliral njegovega lažnivega velikovškega dopisnika, in posebno, ker je najemnik „Narodnega doma“ obljubil, da bo odslej naprej a conto tistih 2000 K, po katere ne pride „Štajerc“ dopisnik, nekaj časa prodajal meso po 20 kr. kilo.

Jožef Dobrovč.

Velikovec. (Pridite k božičnici!) Letošnja božičnica naše „Narodne šole“ na kvatno sredo, dne 16. grudna t. l., obeta biti prav sijajna. Posvečena je v proslavo obeh visokih jubilarjev: presvetlega cesarja in sv. Očeta. Opozarjamo, da bodo dečki, ki bodo govorili deklamacije pri Kosijevi spevoigri, nastopili v slovenskih narodnih nošah. Posebno se bo prikupila ginljiva igra iz srednjega veka „Marijin otrok“. Naznanjam, da smo dali napraviti tudi v sredi telovadnice 40 cm visoko galerijo, tako, da bo vsak gledalec videl na gledališki oder. Tudi že dan poprej, v torek dne 15. grudna, bo predstava, katere se lahko bližnji okoličani, ki so na kvatno sredo zadržani semkaj priti, udeležijo. Pridite tedaj, Slovenci in Slovenke, iz vseh krajev naše dežele, posebno podjunske Slovenci v prav obilnem številu na lepo našo narodno slavnost!

Št. Rupert pri Velikovcu. (Cesarjev jubilej) smo tukaj prav slovesno obhajali. Na prvo adventno nedeljo je bila slovesna farna božja služba s slavnostno pridigo o cesarju jubilarju. Zvečer dne 1. grudna je bila naša „Narodna šola“ krasno razsvetljena z lampijoni in transparenti, ki so kazali začetne črke cesarjevega imena in letne številke 1848—1908. Naši vrli kmetje so zakurili v Mrzlivodi dva kresa in so tudi s topiči streljali. Tudi na Šmartinski gori in na šentpeterski strani sta žarela dva kresa. Dne 2. grudna je bila tukaj z blagoslovom sveta maša za šolarje, pri kateri so bili navzoči vsi otroci naše šole pod vodstvom čč. šolskih sester s šolsko zastavo. Potem je sledila v šolski telovadnici šolska slavnost, pri kateri so otroci prav lepo uprizorili Kosijevo spevoigro „Slava domovini“, katera se bo povodom letošnje božičnice ponovila. Končno so bili vsi otroci obdarjeni s slavnostnimi knjižicami, katere je darovala družba sv. Cirila in Metoda.

Vogrče. (Umrli) je 6. t. m. vpokojeni župnik, č. g. Anton Slatinšek, ki je pet let sem oskrboval našo župnijo. Rajni je bil rojen v Šmarju na Štajerskem in je služboval na Štajerskem, nazadnje kot župnik na težavni župniji sv. Kuni-gunde na Pohorju. Ko je stopil v pokoj, je prišel v Vogrče. Bil je izredno izobražen duhovnik, obče spoštovan kot odkritosrčen značaj in goreč rodoljub. Star po letih, je bil mlad po duhu in je dobro umeval tek časa. Ljudstvo in duhovni so ga iz srca ljubili. V mlajših letih je bil sloveč pevec in še do zadnjega je rad pomagal prepevati pri narodnih prireditvah. N. v m. p.!

Žitaravas. (Smrt.) Človek stoj in pomisli kaj si! Te besede mi preganjajo misli, ko moram poročati vest, da je umrl dne 30. m. m. 28letni mladenič Anton Brienc, sodar na Selih pri Žitarivasi. Rajni je bil ud in odbornik društva „Trte“; v njem izgubi „Trta“ vnetega sotrudnika, prav izvrstnega igralca in ž njim prvega člana sploh, ker do zdaj še od društva „Trte“ nobeden član ni umrl. Rajni je bil še posebno vnet sotrudnik „Mira“ in opora starišem na stara leta. Pogreb je bil zelo lep, posebno še, ker se je vršil ravno na cesarjev jubilej dne 2. t. m. Bodi ti lahka zemljica slovenska, ki si jo tako iskreno ljubil! J. R.

Globasnica. (Jubilejno zborovanje.) Dne 29. m. m. je priredilo naše izobraževalno društvo slavnostno zborovanje na čast šestdesetletnici vladanja našega presvetlega cesarja Franca Jožefa. Udeležba je bila jako lepa. Zborovanje so otvorili pevci s pesmijo „O Avstrija, ti dom krasan!“ ki jo je zapel združeni globasniški in štebenski mešan zbor jako krasno. Nato je č. g. domači župnik, Jernej Pšeničnik, v jako vznesenih besedah govoril o našem cesarju kot vladarju Slovencev. Občinstvo je njegovim izvajanjem pazno sledilo. Po živahno odobranem govoru je zapel mešani zbor cesarsko pesem, katero je občinstvo stoji poslušalo. Nato so sledile deklamacije na čast jubilarju presvetlemu cesarju. Pri prosti zabavi je zapel pevski zbor „Gorotan“ iz Šmihela pod spretnim vodstvom g. Val. Štanglna nekaj umetnih in nebroj narodnih pesmi, tako, da nam je čas prehitro potekel. Gospodu govorniku bodi na tem mestu izrečena prisrčna zahvala za njegovo požrtvovalnost, kakor tudi pevcem in pevkam za njih trud, da so pripomogli, da se je slavnost tako lepo izvršila. Našemu društvu pa kličemo: Le krepko naprej po začrtani poti! in želimo, da nam še večkrat napravi tako vesele ure, da se moremo Slovenci nemoteni razveseljevati.

Št. Lipš v Podjunske dolini. 60letnico slavne vlade našega cesarja je tukajšnja dvo-razredna šola slavila jako lepo. Po slovesni sv. maši zbrali so se učenci in lepo število domačinov v slavju primerno okrašeni šolski sobi. G. nadučitelj je nato obrazložil v jedrnatem govoru najvažnejše iz vlade našega cesarja. Zatem so sledile štiri, ki jubilej zložene in uglasbene slovenske pesmi in ena nemška, in sicer tako, da je sprva eden izmed učencev deklamoval pesem in isto so potem zapeli šolarski pevci. Zaključila se je slavnost s cesarsko himno.

Javno mostno tehtnico v Šmihelu nad Pliberkom je hotela postaviti tamošnja slovenska hranilnica in posojilnica. C. kr. okrajno glavarstvo v Velikovcu se je seveda obrnilo do koroške trgovske zbornice, naj se blagovoli izrazi o krajevni potrebi za tako tehtnico. Zbornica zopet zasliši občino, pa ne Bistrice, v kateri bi stala tehtnica, ampak mestno občino Pliberk; ker je v tem slučaju interesovana občina Pliberk, se je seveda izrekla proti postavi te tehtnice, da je radi pomanjkanja najmanjše potrebe popolnoma odveč. Občini Pliberk seveda niso bili merodajni stvarni razlogi, ampak vodila jo je tukaj bojazen, da bi se kmeti občine Bistrice in sosednih krajev osamosvojili ter ne polnili več žepov pliberških nemškutarjev, ki agitirajo za nakupovanje sūdmarkinih vžigalic ter razun srede psujeje slovenske kmete za bindišarje. Trgovska zbornica je seveda odbila prošnjo kot popolnoma neutemeljeno. Kam prav za prav tukaj pes taco moli, se vidi iz tega, da je v isti sapi občina Pliberk priporočala prošnjo znanega nemčurskega gostilničarja Martina Wogel, da sme nadalje imeti mostno tehtnico. Gosp. Martin Wogel, ki mu je donašala tehtnica v teku let že nekaj novcev slovenskih kmetov, je šele zdaj našel čas za prošnjo naj se mu tehtnica tudi potrdi. Od c. kr. okr. glavarstva vprašana trgovska zbornica je seveda našla zadostno krajevne potrebe, samo v besedilu tarifa priporoča nekaj izprememb. Razumemo. Vestni stražar.

Podljubelj. Po navdušenju in „ogorčenosti“, ki je zavlada po zborovanju v rdečih glavah, je bilo pričakovati, da bo „Arbeiterwille“ ogledoval staro kost, zmerjal namreč kakor sraka in debe-

lega delavskega voditelja, sociji mu pravijo gospod Najclar, stavlil v najlepšo luč, da se tako njegova „gracijozna“ postava bolj vidno odbija od „ungeschlacht“-nega Arnusa. Zadeli smo lotrijo. „Vile“ so pisale, pa še kako! Dopisnik iz Borovlj je v svojih „spisih“ kakor otrok, ki jezdi na palici, skače po blatu in vsakega malo obrca, če le pride blizu njega. Navadno si rokavice natakne na roke, ko poprimem za „vile“. Kdo bi mi to zameril? Tako tudi zdaj. Visok mož po mislih ni dopisnik, fin tudi ne, učen še manj; če tako govori, kakor pišejo „vile“, je za socije kakor ustvarjen. V enem samem članku, ki je narejen po njegovem kopitu, nahajamo te-le lepe cvetke „ljubezni do bližnjega“: schäbige Kampfweise (on zna lepše), Ordinärheit (ah!), gemeine Verleumdung (oh!), Hetzkaplan Arnusch (hmhm!), kalte Brüder (jojjo!), blöckende Schafherde (hu!), politische Buschklepper (brrr!), hinterlistige Verleumdung (že spet!), ungeschlachte Herr Arnusch (dopisnik pa kavalir!), entblödet (ah, kako lepo!), ordinärste Weise in tako naprej. Taki ljudje pa nam „Ordinärheit“ očitajo! „Prijatelj“, za nos se primi, pa dobro, in misli zraven — kar hočeš. Gospod dopisnik (glejte, mi vas vedno lepo tituliramo), li veste, kaj pomeni to „Verleumdung“? Teško! Kajti, če kak delavec proti nesramnosti, nasilstvu in lažem, ki jih mora požirati cele ure in dneve od žganja pijanih rdečkarjev, ki ne znajo drugega, kakor kar jim „ta višji“ nasipljejo v jasli, gre in prosi pomoči pri gospodih, ki so ga vzeli za delo in ne za soc. dopisnika, je to pri socijih obrekovanje. Pri nas tega ni; mi bomo tudi nadalje tako nastopali, četudi zavoljo tega popokate od jeze. Naših nikdar ni treba tožiti, za vašo bando, moške kakor ženske, pa bomo skoraj imeli svojega sodnika v Borovljah. Le protestirajte, celi svet pozna demokrate, samo dopisnik jih hvali kot jagnjeta. Kolikor je resnice na tem, kar je bilo pisano in govorjeno o zmerjanju in preganjanju nasprotniških otrok, radovoljno prepuščamo razsodbi onih, ki na eni strani poznajo provizorja in naklonjenost njegovo do otrok, na drugi pa molčanje, pridnost, resnicoljubnost in vzorno obnašanje Kartonovega dekleta. Kdo bo prvi čutil posledice take vzgoje? Provizor gotovo ne. — Še nekaj! Neki soci, ki ni mogel ponoči v „Dom“, je zunaj na zidu pustil svojo fotografijo. Slikana je seve z rdečo kreda. Živio tema!

Podljubelj. Od Miklavževega večera vam naj sporočim, da sa je izvrstno obnesel. Kdor je bil enkrat pri nas, bo drugokrat gotovo zopet prišel. Vse je bilo polno hvale. Ob takih urah pozabimo na vse sovraštvo, ki je zunaj, in imamo se dobro kakor bratje in sestre. Igralcev ne bom več hvalil. Delo se samo hvali. Krasna je bila živa podoba Sv. Miklavž in angelj. Najbolj zadovoljni so bili otroci, ko so nesli polne „haržete“ proti domu.

Iz Roža. (Popravek.) To pa že ne gre, g. urednik, da bi me vi tako povzdigovali v svojem listu, kakor v dopisu „Iz Roža“ v zadnji številki. Zato pa blagovolite sprejeti sledeči popravek: Ni res, da bi bil jaz „visoki general“ nemškutarjev v Rožu, res pa je, da sem le ponižni hlapec vsenemških komandantov na Koroškem, katere gotovo bolje poznate, kakor jaz. Tudi ni res, da bi bila ljubezen do vsenemškega boga edini vzrok, da sem odstopil od skušnje, za katero mi je bil podeljen daljši dopust, res pa je, da sem imel še tudi druge vzroke za to, katerih pa tukaj ne morem naštevati. Nadalje tudi ni res, da sem se štel ves čas za Nemca, res pa je, da sem sin slovenskih starišev in da sem šele pozneje postal trd Nemeč, ker mi je tako bolje kazalo in ker je to že nekako v navadi pri nas na Koroškem. Prav pa imate, ako trdite, da stoji nemškutarija v lepem Rožu na zelo slabih nogah. Ravno to mi dela največ skrbi in sitnosti, in zato se ne smete čuditi, ako se bom tudi jaz enkrat naveličal pljuvati v lastno skledo, ter bom vrgel puško — v koruzo. Do tedaj pa ostanem vaš odkritosrčni „tajčgesindeter Slovenec“. — Pa še naj kdo reče, da Slovencu nemškonarodno srce nič ne „nuca“!

O du armes Rosegg — so pisali nemški listi, ko je pri zadnjih volitvah naša stranka dobila občino v svoje roke. Resnico so pisali, kajti — poslušajte! Kmalu po volitvah je nemški „Spar- und Darlehenskassaverien für die Ortsgemeinde Rosegg“ nekemu dolžniku, ki je volil s slovensko stranko, odpovedal dolg in je zahteval, naj te kom osem dni plača, če ne, bode tožba. Ker dolžnik potrebne svote ni mogel takoj dobiti, je prosil za podaljšanje obroka, a je dobil odgovor: „Vsled sklepa predstojništva se vam obrok za vrnitev dolga ne podaljša. Ako do . . . ne plačate, bomo denar brezobzirno sodnijsko izterjali! Res ubog na denarju mora biti Rožek, tem bogatejša pa je, kakor se vidi iz zgoraj opisanega postopanja odotne posojilnice, zaloga njegove

brezobzirnosti. Potem pa se ti ljudje še upajo trditi, da delajo za kmeta. Deveta briga jim je kmet — tudi posojilnica ni za kmeta, ampak vse je sama politika in prid nemškonarodniški stranki v Rožeku. Pa sedaj je gospodi v Rožeku odklenkalo, odklenkalo tudi „gospodskim kmetom“. Prav tako! Ščasoma se bodo tudi še takim odprle oči, ki do sedaj še vedno menijo, da je največja in edina čast za slovenskega kmeta delati gospodi tlako.

Beljak. (Nemški „Herrenvolk“.) Vstopim zadnje dni v Beljaku v vlak proti Celovcu. Sprevodnik mi da poseben kupé in me zaklene. A ker malo pred odhodom vlaka slišim, da stoje zunaj na hodniku ljudje in govorijo med seboj, da ni nikjer prostora, odprem vljudno kupé, da pridejo v njega. Vstopijo trije, obsežna dama in dva gospoda. Vsem se je videlo že na obrazih, da luči niso, oziroma da so nemške luči. Komaj sedejo, začneta gospoda kaditi kakor turški paše z devetimi konjskimi repi. Bili so grozno kričava „gospoda“, gospoda ne manj nego gospa. Komaj zagledajo, da berem slovenski časnik, prično na ves glas: „Ali ta Praga, ta Praga! Prav, da so proglasili preki sod! Sodruga (Der Pöbel) se je takoj poskrila, sicer bi vse pobila in oropala!“ — In Klofač! „Ali ste slišali, da so ga vrgli na Dunaju iz mestne kleti he-he!“ „Prav! Tudi v Srbiji je bil ta izdajalec! Ustreliti bi morali možakarja! (Erschiessen sollte man den Kerl!)“ — pritrđi ljubezniva. „In v Ljubljani, v Ljubljani! kakšni škandali!“ — „O, še pred dvajsetimi, desetimi leti ni govoril ne v Pragi ne v Ljubljani nihče drugače kot nemški, kvečjemu branjevke! A zdaj — še smejejo se ti in te zaničujejo, če govoriš nemški!“ „O, o!“ — Tega je kriva le naša prizanesljivost! — „O, o!“ so vzdihovali vsi v koru. Kar čutilo se je v vsem kupeju, kako se jim cede sline po onih „blaženih“ časih! Ker mi je bilo te nemške kulture že preveč, sem pograbil klobuk in sem bežal iz kupeja. Če sliši kdo ob lepi priliki Nemce vzdihovati na hodniku, ko sedi sam v kupeju, ga lepo prosim, naj jim le kar odpre širom in na stečaj! Ker resnično, ni ga večjega užitka, kakor ko človek občuduje nemško kulturo. One pravljice o lisici in ježu, ki jo je pregnal iz njene lastne luknje, se seve pri tem naj nikar ne spominjajo.

Iskrena prošnja.

Nepričakovano zgodaj in z občutnim mrazom je letos zima nastopila. Mislite si pa otroka, ki zelo slabo oblečen zahaja v hudem zimskem mrazu v eno uro in še bolj oddaljeno šolo. Trepetajoč mraza in s pozeblimi rokami se prijoče v šolo. Kdo ne bo imel sočutja s tako ubogo dečo! Večina od 218 otrok naše „Narodne šole“ so pa otroci prav ubogih staršev. Nujno potrebno je, da jim omislimo za zimo potrebne obleke in obuvala. Radi tega nameravamo kakor že druga leta tudi letos, in sicer na kvatno sredo, dne 16. decembra t. l. napraviti na korist našim ubogim otrokom slavnostno božičnico. Obračamo se tedaj zopet zaupljivo do vseh vrlih slovenskih rodoljubov in rodoljubkinj z iskreno prošnjo, naj nam blagovolijo prihiteti na pomoč z raznimi darovi v blagu, posebno pa v denarju. Ker pa je do kvatrne srede čas že zelo kratak in imajo č. šolske sestre z nakupovanjem in razvrstitvijo darov zelo veliko posla, radi tega še posebno ponižno prosimo, da bi se blagovolilo morebitne darove nam prav kmalu poslati. Vsem preblagim dobrotnikom se že v poprej zahvaljujemo: „Bog plati stotero!“

V št. Rupertu pri Velikovcu, dne 17. listopada 1908.

Vodstvo „Narodne šole“.

Gospodarske stvari.

Zadružnikom Gospodarske zadruga v Sinčivasi. Gospodarji, ki so se pravočasno zglasili za krmo, lahko sedaj seno vozijo. Ali vsakdo naj pride poprej v Zadrugo po list; kdor pride brez lista v Trušnje, ne dobi sena. Sena bo komaj za tiste, ki so se dali zapisati, drugi naj se znova v Zadrugi oglase in bomo po možnosti gledali, da še krme dobimo drugod, a sedaj dobe seno v Trušnjah le tisti, ki so se koncem meseca avgusta dali zapisati. Ker moramo odvažanje nadzorovati, naznanjamo, da se naj vozi v četrtek dne 18. in petek dne 19. Plačuje se 5 K za 100 kgr. ali v zadrugi, ali pa posestniku Hornarju.

V. Podgorc.

Politične vesti.

Surovost nemških puršev.

Nemški purši so na Dunaju zasedli dijaško jedilnico in jo zaprli. Izstradati hočemo Slovane, so kričali. Rektor dunajske univerze se je vdal 300 nemškim pobičem in ni ngodil zahtevi 1500 slovanskim dijakom, ki so pred jedilnico — mensa academica — čakali in zahtevali vsakdanje hrane. In prišla je policija, ki je vzela 300 pobičev v varstvo, da so mogli domov, ne da bi jih bila poljubila brezovka slovanskih dijakov. Mensa academica pa je ostala zaprta. Tega postopanja nemških dijakov ni mogoče dovolj grajati. Celo sicer ne posebno rahločutni vodja socialnih demokratov, dr. Adler, se je zgražal nad tem puršovskim činom in ga je obsodil v državnem zboru 3. t. m. sledeče:

„Če rečejo nemški študentje: Ne moremo sedeti in jesti poleg drugih dijakov, pa ne samo to — če tega ne morejo, naj pa grejo naprej in drugod jedó — če so že tako daleč, da ne pustijo sto in sto revnim dijakom, da bi se mogli skromno nasititi, rečem jaz: To ni več narodno, ne več mladeniški idealizem, to je živinsko.“ Tako je označil surovost nemških visokošolskih pobičev, iz katerih izhajajo naduti nemškonarodni uradniki vseh vrst, nemšk socialni demokrat. Na pritožbo slovenskih poslancev je Bienenrth zopet delal obljube, storil pa ni ničesar drugega, nego da je na dan jubileja dal razglasiti nad Prago preki sod. Slovanski dijaki niso bili voljni mirno stradati, ampak so hiteli pred parlament, odkoder jih je policija zapodila. Naenkrat se zaslišijo med njimi klici: „Na cesarski dvor!“ In dijaška množica se je vsula proti cesarjevemu dvoru, pa ji je številna policija zastavila pot. To se je godilo na dan jubileja, ko so po širni slovenski domovini grmeli topiči in je ljudstvo navdušeno slavilo cesarjev jubilej.

Za slovensko vseučilišče.

Vsled postopanja nemških vseučilišnikov so priredili dan po jubileju slovenski visokošolci na Dunaju brez razlike strank skupen shod za slovensko vseučilišče v Ljubljani. Govorili so zastopniki vseh slovanskih dijaških društev na Dunaju, po en zastopnik poljskih, čeških, hrvatskih in srbskih dijakov, ki so vsi naglašali, da se zavzemajo za slovensko vseučilišče v Ljubljani. Govoril je tudi poslanec dr. Korošec, ki je pojasnil stališče „Narodne Zveze“ v vseučiliškem vprašanju, češ, da se mora istočasno z italijanskim vseučiliščem rešiti tudi slovensko in da ne bodo jugoslovanski poslanci nikdar pripustili italijanske univerze v Trstu, ki je odločen za Slovence, in da se jugoslovanski poslanci ne bodo ustrašili niti najhujše opozicije. Govoril je tudi poslanec dr. Rybač, ki je govoril o dogodkih v Trstu. Navzoč je bil tudi poslanec dr. Krek.

Po shodu je korakalo okrog 350 akademikov v četverstopu k parlamentu, da tam demonstrirajo za slovensko univerzo. Policija jih pa ni pustila v parlament. Dijaki so peli „Hej Slovani!“ in glasno klicali: „Na dan s slovensko univerzo v Ljubljani.“ Dunajska policija pa ni imela drugega dela, nego da je aretirala 12 dijakov. Zopet dvojna mera! Nemškim dijakom niti lasu ne skrivijo, četudi pobijajo slovanske tovariše ali nemške katoliško čuteče in misleče dijake! Nekaj dijakov je bilo obsojenih na 50 K globe; seveda so se zanje zavzeli slovenski poslanci. Dr. Šusteršič je peljal deputacijo jugoslovanskih dijakov k ministrskemu predsedniku Bienenrthu, kateremu so vročili spomenico. Bienenrth je „obljubil“, da bo stvar skušal zadovoljno rešiti. Prav je imel dr. Kramar, ki je rekel 5. t. m. v državnem zboru: „V Avstriji je dvojna pravica in javno življenje vodi laž in hinavstvo!“

Tudi v Trstu so priredili Slovenci v „Narodnem domu“ velik shod za slovensko univerzo. Laške kričave, ki so jih po shodu po mestu izzivali, so kratkomalo pretepli.

Književnost.

Na smrt obsojeni? Ravnokar je s tem naslovom izdala Družba sv. Mohorja v Celovcu velezanimivo igro, katero je spisal naš pesnik Ksaver Meško.

Dramatična igra „Na smrt obsojeni?“ se bode po vsebini in po lepi obliki prikupila vsakomur.

Cena je nastavljena na 1 K, da si jo lahko nabavijo najširši krogi.

Naročuje se pri Družbi sv. Mohorja in po vseh knjigarnah.

Priporočamo knjigo vsem društvom za zimski čas, ko se prirejajo domoljubni dramatični prizori.

Novo Šmarnice za leto 1909 izidejo v tiskarni sv. Cirila v Mariboru pod naslovem: „Šmarnice romarja jeruzalemskega. 32 premišljevanj, začrtal na dotičnih svetih krajih na potovanju v Jeruzalem k velikonočnim praznikom leta 1889, izdelal po vrnitvi F. S. Šegula, župnik pri Sv. Roku ob Sotli.“ Njih Prezvišnost dr. Mihael Napotnik, knezoškof Lavantinski so blagovolili posvečenje tega delca milostivo sprejeti, kar ga bode gotovo vernim Slovincem priporočalo.

Doječe matere

dobe nove moči z uživanjem SCOTT-ove emulzije.

Pristna le s to znamko — z ribičem — kot z jamstvenim znakom SCOTT-ovega ravnanja.

Utrujenost

jenja, otrok postane rdeč in zadovoljen bolj kakor prej. SCOTT-ova emulzija daje materi moč in pogum v vsakem slučaju in je vrh tega prijetnega okusa in lahko prebavljiva.

Cena izvorni steklenici 2 K 50 vin.

Dobiva se v vseh lekarnah.

Kaj je novega po svetu.

Potovalne učitelje za visoke gorske kraje priporoča v „Blätter für Abteilungsunterricht“ g. Peerz, prof. na ljubljanskem učiteljskem. Mhm težko požirate sline?

Za božična darila, božično drevesce za uboge i. t. n., ponuja družba „Sv. P. Klaverja“ posamezne izvide ilustrovanega misijanskega časopisa „Odmev iz Afrike“ v povoljnem številu brezplačno in poštne prosto. Razširjanje dobrega berila med ljudstvo je znano najpotrebnejše dobro delo naše dobe. Naroči se: „Sv. P. Klaverja družba za afrikanke misijone“, Trst, Via del Ronco št. 6, in Ljubljana, Franciškanke ulice št. 8.

Linhart, urednik „Štajerca“, je bil obsojen na osem dni zapora, ker se je udeležil ptujskih demonstracij. Zadnji pondeljek bi moral zopet sedeti na obtožni klopi pred porotniki v Mariboru, pa so obravnavo preložili. In ta mož se hlina v „Štajercu“ za Slovence, čeravno bo sedel zato, ker tako grozno „ljubi“ Slovence!

Revmatične,

protinske bolečine, bodljaji, bolečine v udih nas ne mučijo več, odkar rabimo Fellerjev fluid z znamko „Elsa-fluid“. Dva-najstoriča za poskušnjo 5 K franko. Naročite pri E. V. Fellerju v Stubici, trg Elsa 67 (Hrvatsko). *Ida.*

Zopet svetujemo, da revmatičnih, skrninastih bolečin, stranskih bodljajev, trganja po udih, bolečin v križu itd. ne zanemarjate. Z uspehom rabimo bolečine olajšujoči Fellerjev rastlinski fluid z znamko „Elsafluid“. 12 malih ali 6 pol-dvojnatih steklenic franko 5 K. Fellerjeve rabarbara-kroglice z znamko „Elsa-kroglice“, 6 škatlic franko 4 K. Pristno pri E. V. Fellerju v Stubici, Elsa-trg 67, Hrvatsko.

Dobro milo spoznamo na tem, če se v vodi lahko razkroji, ker potem razkroji tudi nesnago hitro. Zato je bolje, za lahko razkrojljivo „Schichtovo milo“ plačati en vinar več; zato je pa izdatnejše nego milo po ceni. Zahtevajte vedno „Schichtovo milo“ z jelenom.

Najdražja inozemska mila niso po učinku in sestavi prav nič boljša nego

Schichtovo cvetlično milo

št. 650

Dobiva se povsod.

Slovinci! Kupujte le pri domačih slovenskih tvrdkah, ki se priporočajo v „Miru“. — Svoji k svojim!

Zahtevajte po vseh gostilnah „Mir“!

Tržne cene v Celovcu

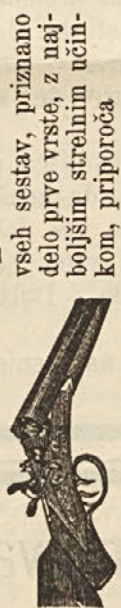
3. decembra 1908 po uradnem razglasu:

B l a g o	100 kg				80 litrov (biren)	
	od		do		K	v
	K	v	K	v		
Pšenica	—	—	23	22	14	40
Rž	20	—	21	—	12	30
Ječmen	—	—	—	—	—	—
Ajda	—	—	20	—	10	20
Oves	17	64	18	50	6	30
Proso	—	—	—	—	—	—
Pšeno	—	—	25	40	16	—
Turščica	17	33	17	66	10	50
Fižola rdeča	—	—	—	—	—	—
Repica (krompir)	—	—	4	88	2	20
Deteljno seme	—	—	—	—	—	—
Seno, sladko	8	80	11	—	—	—
„ kisló	7	9	50	—	—	—
Slama	6	—	8	—	—	—
Zelnate glave po 100 kosov	8	—	—	—	—	—
Repa, ena vreča	1	20	—	—	—	—
Mleko, 1 liter	—	24	—	26	—	—
Smetana, 1 „	—	60	1	20	—	—
Maslo (goveje) 1 kg	2	60	2	80	—	—
Surovo maslo (putar), 1 „	2	60	3	20	—	—
Slanina (špoh), povoj, 1 „	2	—	2	40	—	—
„ „ surova, 1 „	1	50	1	60	—	—
Svinjska mast 1 „	1	60	1	80	—	—
Jajca, 1 par	—	20	—	24	—	—
Piščeta, 1 „	2	—	2	40	—	—
Race	4	—	4	40	—	—
Kopuni, 1 „	—	—	—	—	—	—
30 cm drva, trda, 1 m ³	3	20	3	60	—	—
30 „ „ mehka, 1 „	2	80	3	10	—	—

Živina	Počrez		100 kilogramov				Prignalo	Prodalo
	od	do	žive vage		zaklana			
			od	do	od	do		
v k r o n a h								
Kozi	—	—	—	—	—	—	—	—
Biki	—	—	—	—	—	—	—	—
Voli, pitani	—	—	—	—	—	—	—	—
„ za vožnjo	338	386	—	—	—	—	22	10
Junci	290	—	—	—	—	—	2	2
Krave	120	392	—	—	—	—	82	36
Telice	140	170	—	—	—	—	4	2
Svinje, pitane	—	—	—	—	116	124	118	102
Praseta, plemena	—	—	—	—	12	36	241	112
Ovce	—	—	—	—	—	—	—	—

Podpirajte Ciril-Methodovo družbo.

Lovske puške

vseh sestav, priznano delo prve vrste, z naj-boljšim strelnim učinkom, priporočila

Prva borovska tovarna orožja

Peter Wernig, Borovljah, Koroško.

c. in kr. dvorni založnik v Borovljah, Koroško. Ceniki brezplačno in poštne prosto.

Kupujte narodni kolek!

Vse Slovence iz sodnijskega okraja Borovlje opozarjam pri nakupovanju manufakturnega blaga, obleke, in sploh na vse, kar spada pod trgovino mešanega blaga, na svojo prodajalnico; posebno pa v specerijskem blagu, žitu in v drugih poljedelskih pridelkih se obračajte na mojo trgovino in priporočam tudi svojo gostilno ter se bom potrudil vsakega z dobrim blagom in z nizkimi cenami zadovoljiti. Proseč za obilo obiskovanje, ostajam vdani

Josip Renko, trgovec in gostilničar v Borovljah.

Loterijske številke 5. dec. 1908:

Trst 41 83 49 19 31

Line 6 75 83 52 79

A 331,8

10

Prostovoljna sodnijska dražba posestva.

Pri c. kr. okrajnem sodišču v Velikovecu se na prošnjo dedičev po

Tomažu Skofič p. d. Murku in Pinkešu v Št. Juriju n. V.

prodajo na javni dražbi k zapuščini spadajoče pre-mičnine, kakor tudi Murkova kmetija v Št. Juriju, vl. št. 25 kat. obč. Važenberg in Pinkeševa kmetija vl. št. 26 kat. obč. Važenberg. Ti posestvi merita 45 ha, 25 a, 71 m² in znaša njuni čisti dobiček 601 K 42 vin.; ista se bosta izklicala kot celota za 14.000 K in znaša jamščina 1400 K.

Najvišji ponudek je od dneva dražbe obrestovati po 5% in po eno tretjino po vsakih treh mesecih od dneva domika pri tukajšnjem sodišču izplačati.

Zdražitelj more prevzeti tabularne terjatve v znesku 9974 K 59 vin. na račun najvišjega ponudka.

Premičnine se bodo le za cenilno vrednost ali nad njo proti takojšnjemu plačilu oddale.

Dražba se vrši

v pondeljek, dne 21. decembra 1908, predpoldne ob 9. uri na licu mesta v Št. Juriju n. V.

Ponudbe pod izklicno ceno se ne sprejemajo.

Na posestvu zavarovanim upnikom se njihove zastavne pravice pridržavajo ne glede na prodajno ceno.

Pogoji o rokih in kraju plačila itd. se lahko vpogledajo pri tukajšnji sodnji.

C. kr. okrajno sodišče Velikovec, odd. I., dne 3. decembra 1908.

Gallinger, l. r.

Schicht-ovo

milo je najboljšje.

Kako ohranimo perilo in obleko kakor novo?
Z umivanjem s

Schicht-ovim milom.

Schicht-ovo milo

je **zajamčeno** popolnoma čisto in brez škodljivih primeskov.

Pristno le z imenom **Schicht** v stiskanih kosih, brez ovoja ali v kartonih.

Gostilničarji pozor!

Kmetje v Slovenskih goricah in Halozah imajo še precej dobrega letošnjega vina na prodaj. Kdor ga želi, naj se obrne na **Jakoba Klemenčiča**, vinarja v Mezgovcih, pošta Moškanjci, Štajersko, kateri ga preskrbi sam ali pa posreduje pri nakupu.

V zalogi **tiskarne Družbe sv. Mohorja v Celovcu** je izšel:

Anton Janežičev

slovensko-nemški slovar.

Četrty, pomnoženi natis
priredil France Hubad.
1908.

Dobiti je tudi

Anton Janežičev

nemško-slovenski slovar.

(Deutsch-slowenisches Hand-Wörterbuch).

Četrty, pomnoženi natis
priredil Anton Bartel.

Cena vsakemu delu: Mehko vezan K 6.—, trdo vezan z usnjatim hrbtom K 7.20 (po pošti 30 vinarjev več).

Ceno posteljno perje

1 kg sivoga, skubljenega K 2.—, napol belega K 3.80 belega K 4.—, izredno finega K 6.—, najbolj finega, skubljenega K 8.—. 1 kg sivoga puha 6 K, belega 10 K, napsnega 12 K, od 5 kg začeni franko.

Dovršene postelje

iz zelo gostega, rdečega, modrega, rumenega ali belega nanking-blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 116 cm široka, z dvema 80 cm dolgima in 58 cm širokima blazinama, dobro napolnjena, z novim sivim, očiščenim in trpežnim perjem K 16.—, z napolnjenom K 20.—, s puhom K 24.—; posamezne pernice po K 12.—, 14.—, 16.—, blazine K 3.—, 3.50, 5.—. Pošilja po povzetju, zavoj brezplačno, od K 12.— naprej franko.

Maks Berger v Dešenici 224, Šumava, Češko. Neugajajoče se zamenja ali se vrne denar.

☛ Ceniki zastoj in franko. ☛

Carl de Roja, Beljak

Podružnica v Celovcu.

Trgovina

s steklom, porcelanom, kamenino, kuhinjsko opravo, svetilkami, cunjami in surovinami.

Zastopnik tovarne za kalcium-karbid v Šibeniku.

Brzojavni naslov: Roja, Beljak.

Telefon: Beljak 32. — Celovec 128.

Najboljši češki vir za dobavo.

Ceno posteljno perje!

1 kg sivoga, izpukanega perja 2 K, boljsega 2 K 40 vin.; polbelega 2 K 80 vin.; belega 4 K, belega puha 5 K 10 vin.; 1 kg najfinejšega, snežnobelega, izpukanega 6 K 40 vin., 8 K; 1 kg sivoga puha 6 K, 7 K, belega, finega 10 K; najfinejšega prsnega puha 12 K. Ako se kupi 5 kg, poštnine prosto.

Izgotovljene postelje iz gostonitkaste rdečega, vijetnovega, belega ali rumenega nankina, dobro napolnjene, tuhnja, 180 cm dolga, 116 cm široka, z dvema blazinama, vsaka 80 cm dolga, 58 cm široka, napolnjena z novim, sivim, zelo trpežnim puhastim perjem 16 K; napolnjen 20 K, puh 24 K; posamezne tuhnje 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; blazine 3 K, 3 K 50 vin., 4 K. Pošiljam po postnem povzetju od 12 K dalje poštnine prosto. Dovoljeno je zamenjati ali vrniti, ako se plača poštnina; če blago ne ugraja, se denar povrne. S. Benisch, Deschenitz, št. 794 (Češko).

☛ Ceniki brezplačno in poštnine prosto. ☛

Na prodaj je lep, nov

harmonij

iz tovarne Hug & Cie. Leipzig. Ima 5 oktav, 2 spremena in pedal. Glas in oblika raznoredna. Cena 320 kron. Naslov pove uredništvo „Mira“.

Izborna, dobro istrsko vino,

katerega sem sam pridelal, prodajam po najnižji ceni iz svoje zaloge v hiši gosp. Piusi v Sent-Rupertu pri Celovcu. Jamčim za pristnost vina. Prosim naročil!

Šimen Mendikovič,

trgovina z vinom v Št. Rupertu pri Celovcu.

Kupujte národní kolek!

Največja trgovina te stroke v Celovcu.

Modnega in manufakturnega, tu-in inozemskega blaga, vedno najnovejši izbor.

Zaloga je stalno v vrednosti 1/4 milijona kron. Za prodajanje na debelo oddajam blago trgovcem po tovarniških cenah.

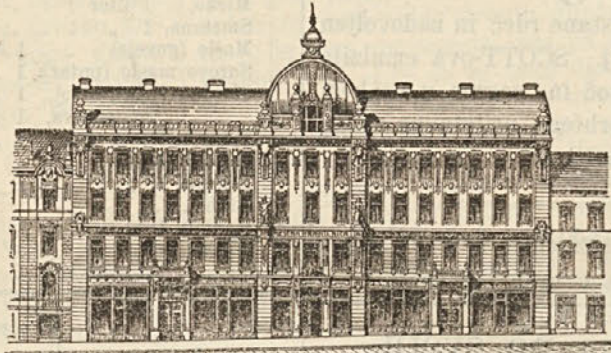
Zaradi posebno velikega nakupa zimskega blaga bodem letos po zelo nizkih cenah prodajal, t. j. brez konkurence, ker se je tudi cena pri blagu znatno znižala.

Imam za žene in neveste zmirom veliko zalogo in najlepše blago na razpolaganje.

☛ Vsi uslužbenci govorijo slovenski. ☛

Anton Renko, lastnik trgovine,
Celovec, vogel Kramarjeve ulice in Novi trg.

Stanje hranilnih
vlog: nad
24 1/2 milijonov
kron.

Rezervni

zaklad:

nad 900.000 K.

Mestna hranilnica ljubljanska

v lastni hiši v Prešernovih ulicah št. 3,
poprej na Mestnem trgu zraven rotovža,

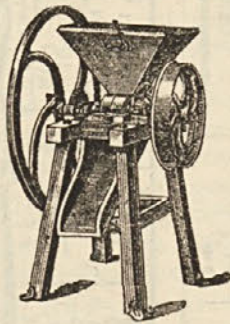
sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 3. do 4. ure popoldne, jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča po 4 3/4% na leto. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala. Dolžniku je na prosto voljo dano, svoj dolg tudi poprej poplačati.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje.

Patentovane mline za debelo moko

s ploščami za mletev;

mline za debelo moko z jeklenimi valjarji za različno zrnato sadovje in druge pridelke; stroje za pripravljane krme, rezanice, rezalnice za repo, parnice za krmo, sesalke za gnojnico itd.

izdeluje in prodaja

Ph. Mayfarth & Co.

tovarne za kmetijske stroje, železolivarne in fužine na par,

Dunaj, II., Taborstrasse 71.

Ilustrovan cenik zastoj in franko.

Zastopniki in prekupci se sprejmejo.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2.000.000.

Denarne vloge obrestujemo po

4 1/2 %

od dne vloge do dne vzdiga.

☛ Kolodvorska cesta št. 27. ☛

Zamenjava in eskomptuje

izzrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone.

Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavicje.

☛ Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila. ☛

Centrala v Ljubljani. Podružnica v Spiljetu.

Turške srečke. Šest žrebanj na leto. Glavni dobiček 300.000 frankov. Na mesečno vplačevanje po K 8.— za komad.

Tiske srečke s 4% obrestmi. Dve žrebanji na leto. Glavni dobiček K 180.000. Na mesečno vplačevanje po K 10.— za komad.

Prodaja vseh vrst vred. papirjev proti gotovini po dnevnem kurzu.